

תת"ע (באר שבע) 8682-09-24 - מדינת ישראל נ' טארק אבו סבית

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8682-09-24 מדינת ישראל נ' אבו סבית

לפני כבוד השופט רועי בראון

מדינת ישראל	מאשימה נגד
טארק אבו סבית	נאשמים

החלטה

בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

1. על פי האמור בדוח, לנאשם יוחסו עבירות של נהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש, בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה

2. בגוף הדוח צוין כי על המבקש להתייצב לדיון ביום - 20.11.24

3. לטענת ב"כ המבקש מרשו לא קיבל כל הזמנה לדיון, ולא ביצע את העבירה. עוד נטען כי הינו מפרנס בעל משפחה ברוכת ילדים, וכן כי מגיע לו יומו וכי עלול להגרם עיוות דין באם לא תתקבל בקשתו. ב"כ המבקש טען כי הוא מעוניין לבטל את פסק הדין וזאת לצורך צירוף תיקים.

4. המאשימה התנגדה לבקשה. לדבריה, חלפה שנה ממועד העבירה והמבקש קיבל את התאריך לדיון, ועל כן לא ברורה הטענה כי לא קיבל כל זימון. עוד טענה המשיבה כי שכחה בתום לב או טעות משרדית לא מצדיקות את ביטול פסק הדין.

המשיבה צירפה את אישור קבלת הדוח.

דין

5. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערך של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו....

6. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא חריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה

ובהמשך:

כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו.

7. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור

עובדתי במעמד הדין. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 להב שמואל נ' מדינת ישראל (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 מוסברג עופר נ' מדינת ישראל (30.10.08).

8. בחנתי את טענותיו של המבקש ולא מצאתי מקום לקבלן. אם אמנם קיבל המבקש את הדוח, כפי שעולה מאישור המסירה, הרי שידע על מועד הדין והיה עליו לדלוק אחריו ולברר את המועד ואת ההתרחשויות סביבו.

9. טענתו שלא קיבל זימון אינה מתקבלת, נוכח חתימתו של המבקש על אישור המסירה, ולאחר עיון באישור קבלת הדוח נראה כי מצויין בו כי המבקש "סירב לחתום, נמסר ביד". ולפיכך מקים הוא את חזקת המסירה.

יפים לעניין זה הם הדברים הבאים, אשר נאמרו ברע"פ 8604/15, חנא נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו 16.12.15 :

כלל הוא, כי משהציגה המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדין בעניינו, קמה "חזקת המסירה", לפיה עובר הנטל אל כתפיו של האחרון, להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר, מסיבות שאינן תלויות בו... במקרה דנא, שוכנעתי כי, אמנם, עלה בידי המשיבה להציג אישור מסירה, לפיו דבר הדואר נשלח ממשטרת ישראל אל המבקש, בהתאם לכתובת שנמסרה על-ידו, כאשר דבר דואר זה לא נדרש על-ידי המבקש. במצב דברים זה, עבר הנטל הראייתי אל שכמו של המבקש, ומשלא השכיל האחרון להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידו, לא נפל כל פגם בהרשעתו בדין.

זאת ועוד. גם טענתו כי הינו "מפרנס ובעל משפחה ברוכת ילדים", כלשונו, אין בה כדי לקבל הבקשה. באחריותו של כל אזרח לוודא את חובותיו ואת המצופה ממנו על פי חוק, ושעה שקיבל המבקש את הדוח לידי היה עליו לטפל בעניין, להתחקות אחר התאריך שנקבע עבורו ולהתייצב לדין.

10. בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, הרי שכפי שנקבע ברע"פ סאלם שלעיל:

על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

11. טענה כללית כי המבקש כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה

ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 **גייאר נ' מדינת ישראל** (6.9.17)).

12. יתר על כן. לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת לשיהוי בהגשת הבקשה. המדובר בחלוף זמן ניכר, ואין בידי בית המשפט לקבל הבקשה.

ראה, עפ"ת (מחוזי ב"ש) 11976-02-21, קוקואשווילי נגד משטרת ישראל פניות ואח' (03.03.21), וכן עפ"ת (מחוזי ב"ש) 982-9-21, אלעטאונה נגד משטרת ישראל פניות ואח', (5.10.21).

13. באשר לטענה, אם זו עולה, כי העונש שנגזר על המבקש הינו גבוה, הרי שאין בית המשפט סובר כן, ונראה כי העונש שנגזר על הנאשם מצוי במתחם ההולם והינו ראוי.

14. **בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה ולהניע לשווא מחדש את גלגליה של המערכת.**

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט.

15. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, משלא לא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין במידה ולא יינתן לו יומו, משמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיים של המבקש ולכן לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

16. נכח גזר הדיון, באם המבקש לא פעל להפקדה מיידית של הרישיון, נדרש הוא להפקיד לאלתר את רישיונו במזכירות בית המשפט לתעבורה בבאר שבע.

17. הבקשה נדחית.

18. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אלול תשפ"ה, 21 ספטמבר 2025,
בהעדר הצדדים.